kalamees Siimon metsast tagasi. Wäsinud, tuikus ta oma koormaga kitsast jalgteed mööda edasi ja tahtis praegu jäägri Hindriku majast mööda minna, et üle jõe silla koju pöörata.

„Pea kinni!“ hüüdis jääger ja jooksis hirmsa wande ja kisaga wanamehe järele, „kust sa wana waras need puud oled wõtnud? — Need on minu omad!“

Wanamees ehmatas. „Need puud ei ole mitte warastatud,“ kogeldas ta.

„Ära waleta, wanamees,“ ütles jääger, „eile alles raiusin ma ülemal metsas puid ja panin sinna hunikusse; sealt oled sa neid toonud; too aga need siia!“

„Mina olen neid metsast maast korjanud, nõnda kui õigus ja luba on,“ wastas Siimon.

„Sa waletad wana halpea!“ ütles jääger, „too aga puud siia!“ —

„Teie nääte ju,“ ütles wanamees, „et need ei ole raiutud puud, waid aga maast korjatud wettind tombud ja kuiwand oksa tükid, mis tuul mahaajanud.“

„Mind ei sa sa oma walega petta;“ Karjus jääger, warastand oled sa neid jah!“

Seal kiskus ta puukimbu ilmaarmuta wanamehe seljast ära ja wiskas ülewelt silla pealt alla sügawa jõkke, laenete mängiks. „Nüüd on see riid otsas,“ ütles ta hirwitates ja läks toredaste sammudes koju. Wanamees waatis märja silmadega takka järele ja pööris siis õhkades ja kurwa meelega koju minema.

Mõne pääwa pärast läksiwad ilmad sojemaks; lumi hakkas sulama, wesi hakkas jões tõusma ja jääd lagunema. Suure wäe ja jõuga wiis wesi suuri jääpankasi edasi ja kiskus kallastelt puid, palka, laudu ja mis aga kätte sai ja wiis neid suure mürisemise ja kohinaga alla poole. Suured jääpangad ajasiwad hirmsa wäe ja jõuga üksteise peale ja täitsiwad altpoolt jõe põhjani täis, aga ikka tuli uusi hirmsa raksumise ja kohinaga wahutates takka peale, mis määratuma tammi wee ja jäädele ette kaswatas, mis läbi wesi peal pool hirmsaste tõusis.

Seal tuli ülemal nimetatud jäägri poeg Willem linnast ja tahtis sillast üle minna. Aga hirmsa suure wee ja jää pankade pärast, mis silda wastu põrutasiwad, et see wabises, hakkas ta kartma ja wärisema ja ei julgend silla peale minna. Wana Siimon, kes sel korral jõe kaldal oma paati parandas, andis taale nõu, mitte oma liia julgusega enesele meelega kahju teha, et nõnda, kui praegu, surma ja elu wahel, hakkaks üle silla minema. Isa Hindrek aga waatis seda lugu kottu pealt ja nägi